

ville erindre, til dette store Komplex af Love og saa knytte sig et nyt Sportelreglement. Naturligvis er det, naar en saadan stor Reform, som den, der var Tale om, skulde foretages, en ligefrem Nødvendighed at foretage en Forandring i Sportelreglementet, idet det nuværende slet ikke kunde passe i saa Henseende paa den i saa mange Henseender forandrede Retzpleje. Men selv om man ikke tænker sig en saadan gennemgribende Reform af Retzplejen, maa alligevel en Revision af Sportelreglementet være en Sag for sig, og som jeg før bemærkede, var det den Gang, man tog Sagen op — i 1841, tror jeg det var — i Forbindelse med Tanken om en anden større Forandring i Retzplejen. Jeg skal derfor gerne erkende, at det er et Spørgsmaal, der fortjener Overvejelse, men jeg tror ikke, det gaar an at bringe det ind under denne Sag. Hvad særlig Vædringsforslaget under Nr. 34 angaar, drejer det sig ikke saa meget om Auktionsgebyret; thi, som sagt, Auktionsgebyret bliver der ikke Spørgsmaal om, naar Panthaberen lader sig Ejendommen udlægge til Ejendom, men det, som der er Tale om, er to andre Statsafgifter, som forekomme mig at staa i endnu fjernere Forbindelse med dette Lovforslag, nemlig Stempelafgiften og Halvprocentafgiften. Hvad der imidlertid for mig er Hovedsagen, og hvorfor jeg maa fraraade at indblande dette Spørgsmaal i denne Sag, er, at Finansministeren, med hvem jeg har konfereret om Spørgsmaalet, gaar ud fra, at et saadant Forslag, som det her foreliggende, sandsynligvis vil paadrage Statskassen et meget betydeligt Tab, som den for det første ikke under de nuværende Forhold kan taale, og dernæst, at det jo er et Spørgsmaal, om man, hvis man overhovedet vil gøre saadanne Opførelser, saa vilde gøre dem for dette Øjemed og ikke foretrække at gøre dem for andre. Der foreligger ikke det fornødne statistiske Materiale til med nogen Bestemthed at kunne sige, hvad det foreliggende Vædringsforslag finansielt betragtet betyder, men efter det Støn, som Generaldirektoratet for Skattevæsenet har i saa Henseende, drejer det sig om betydelige Beløb, og det ikke blot for Halvprocentafgiften, men ogsaa for Skødestemplets Bedkommende. Ejendomsoverdragelsesafgiften indbragte i det hele ca. 690,000 Kr., og hvis man opstiller det tilsvarende Skødestempel, udgør dette 800,000, altsaa tilfammen henimod 1,500,000 Kr. Hvor stort et Beløb af dette, der nu vil falde paa disse Udlægssteder, mangler der nærmere Bestemmelse om, men naar man gaar ud fra, at Forholdet mellem de frivillige og Evangsauktioner er som 1—6, saa at der altsaa f. Eks. af 3,000 Auktioner

kun er 500 frivillige, og man saa sætter, at af Ejendommene vil Halvdelen forlanges udlagte til Ejendom, kommer man til et meget stort Tal, der meget stærkt nærmer sig til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Der er jo visse Faktorer, der aldrig bestemt kunne oplyses. Det er navnlig Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang man kan vente, at Panthaberne ville benytte Retten til at lade sig det pantfattede udlægge for det højeste Bud. Det benyttes allerede nu i stort Omfang, og man kan naturligvis, naar der er Tid til det, saa konstateret, i hvor stort et Omfang det saaledes hidtil er benyttet, men man vil ikke vel kunne konstatere under nogen Omstændighed, i hvor stort et Omfang det vil blive benyttet i Fremtiden, naar der vil knytte sig saa betydelige Fordele til det, som dette Forslag gaar ud paa. Jeg tror, det er et Forhold, der kun maa ses i Forbindelse med denne Lovgivning i det hele taget, og jeg kan for min Part ikke indse, hvorfor man saa stærkt skal begunstige den Panthaber, der lader sig Ejendommen udlægge fremfor den, der f. Eks., fordi han ikke har Naad, ikke har de fornødne Penge dertil, maa lade Hammeren falde og lade Ejendommen stryge for et saadant Beløb, at han lider Tab paa sin Fordring. Jeg synes, at man kan sige, at den, der nødes til at tage Hammer slag og tage Tabet derved, i og for sig er lige saa meget at beklage, har lige saa meget Krav paa Sympati som den, der lader sig Ejendommen udlægge. Hvisken af disse Dele man vil vælge, vil selvfølgelig en Panthaber alene afgøre efter, hvad der konvenere ham selv bedst; men i mange Tilfælde vil det stille sig saaledes, at netop den fattige Mand, som enten ikke raader over de fornødne Penge, eller ikke forstaaer sig tilstrækkelig paa Tingene, meget ofte ikke vil kunne lade sig Ejendommen udlægge, hvilket fører til et stort Tab eller i alt Fald en stor Ristko for ham, og en saadan Mand kan derfor ofte være nødt til, skønt han naturligvis gør det ugerne, fordi han taber Penge, at lade Ejendommen gaa ved Auktionen. Derfor mener jeg, at hvis man overhovedet vil realisere den Tanke, at man med Hensyn til den offentlige Afgift skulde tage blødt paa Kreditorerne, som tabe deres Penge, et Princip, som jeg vel kan forstaa, saa vil det føre meget videre end til det her foreliggende Vædringsforslag. Jeg tror derfor, at jeg meget maa fraraade Tinget at fastholde dette Forslag, fordi det er umuligt for Finansministeren under den Mangel paa klar Indsigt, der er angaaende dette Forslags finansielle Betydning, og den Frygt, man nærer for, at denne vil blive meget betydeligere, end de Herrer maaste